

Horváth Dezső (1985–1990)

Nagyon izgalmas időszakban lakott Kollégiumunkban, 1985-től 1990-ig. Ekkor lett állandó lakhelyünk az Irinyi-épület Tiszára néző szárnya.

Igen, én két évet voltam az utcafronton. Akkor készült el a Károlyi Kollégium. Ment a huzavona, hogy ki hova kerüljön. Az Eötvös tehát a Tisza Lajos körútra néző szárnyban volt. A földszinten voltak az irodák, az első emeleten a fiúk, a másodikon a lányok. Négy illetve három négyágyas szoba volt, meg mindkét szinten egy-két közösségi helyiség: könyvtár, tévészoba, írógépszoba, társalgó. Az első évben három ötödéves (két biológus és egy matematikus), másodévben három elsőéves (két biológus és egy vegyész) volt a szobatársam. A Tiszára néző szárnyban a JADO volt, a József Attila Diákotthon, más néven a jogász kollégium, a mi időnkben már fiúkkal és lányokkal vegyesen. Az egyértelmű volt, hogy a mi szárnyunkat átépítik, mint ahogy minden más szárnyat is, kivéve a JADO szárnyát. Az Irinyi-épületben még az Irinyi Kollégium volt, a Hermanon kívül az volt a TTK-s kollégium, meg a menzák; a Móra volt a bölcsész kollégium, ugyanis a háborús bombázások során a Tiszára néző szárny tönkrement, de azt a háború után újjá is építették. Így – paradox módon – csak az állt a lábán stabilan 1985-re, hiszen a többi szárny még az eredeti régi építésű volt, és az idő vasfoga megette. Maga az átköltözés egy trauma volt. Részben, mert ment a harc, hogy ki maradhat az épületben. A legkisebb anyagi befektetéssel persze azt lehetett volna megoldani, hogy a JADO maradjon az épületben.

Hogy volt annak idején a felvételi?

A régi helyen a felvételi még úgy volt, hogy a Kollégium az egyetemre felvettek között kereste a kiemelkedő tanulmányi- és versenyeredményekkel rendelkezőket. TTK-sok túlsúlyban voltak. Az én időmben a jó tanulókból kevesebb ment jogásznak vagy bölcsésznek. Mondjuk a legmagasabb felvételi ponthatár a történelem-földrajz szakra volt, a rosszmájúak szerint azért, mert azt volt a legkönnyebb elvégezni. A szobákban vegyesen laktunk. Az új helyen aztán hirtelen megnőtt a hely. Sokakat fel kellett venni, hogy be legyenek töltve a helyek. Itt – érzésem szerint – kicsit felhígult a mezőny. Úgy emlékszem, ekkor nekünk is volt beleszólásunk a felvételibe. Több lépcsőben ment az új hely elfoglalása: először csak a második szinttel bezárólag kaptuk meg a régi JADO épületszárnyat, majd a harmadikat is, végül a negyedik szint is a mienk lett. Ott maradtak a régi JADO-ból is a jól tanuló jogászok, akikkel előtte a helyért viaskodtunk. Korábban a negyedik szinten a házastársak laktak. A régi szárnyból továbbra is az Eötvösé maradt a földszint, de az emeletek udvari termei elkerültek tőlünk. A korábbi JADO udvari termei is elkerültek. Az új helyen a szobák is kétágyasak lettek és – a háborús átépítés miatt – csak az egyik oldalon voltak szobák. Ez nem a közösségiesség irányában hatott. Itt eleinte már nem mindenki ismert mindenkire. A felvételi szempontjából aztán később a szavazás is bizonyos kérdésekben

egy-egy-egy harmad (BTK, TTK, ÁJTK) alakult a három karról. Mi ezt kissé sérelmeztük, mert úgy éreztük, hogy a TTK-n többet kell teljesíteni.

Az elsősök felvétele akkor kezdődött?

Igen, ebbe is volt beleszólásunk. Volt egyébként egy nagy dilemma. Azokat vegyük fel, akik elsősorban szakmailag jók, vagy legyünk tekintettel arra is, hogy a közösségbe mennyire illeszkednek majd be várhatóan. Én egyébként a fiatalok mellett voltam, mert aki felsőbbéves egyetemistaként költözött be, annak már megvolt a kialakult társasága. Én sem voltam rögtön olyan közösségi ember, mint amilyen talán lehettem volna. Mondjuk megszerveztem negyed-ötödévben a kollégiumi focicsapatot, félig kényszerűségből, mert a mienk megszűnt. A neve „Gólszák” volt, Horváth Zoltán, Kónya Zoltán, Jakab Tamás, Viskolcz Béla, Pus-kás László meg én alkottam a csapat magját.

Meg kellett válni valamitől a költözködés miatt?

Ilyenre nem emlékszem, de volt két sarkalatos pont. A könyvtár, ami szerencsére maradt velünk. Nagyon kényelmes volt a használata, csak bement az ember, levette a könyvet a polcra és már olvasta is, nagyon jó kis könyvek voltak, legalábbis fizikából, matematikából, kémiából. Mondjuk ezt a rendszert biztos nem lehetett sokáig fenntartani, biztos eltűnt egy-két könyv. Úgy emlékszem, hogy az én időszakom végén kezdődött, hogy be kellett zárni. A másik sarkalatos pont meg a kis csocsóasztal volt, ami éppen a könyvtár katalógusasztalán (egy átlagosnál magasabb asztalon) fért el. Minden másnál görnyedtél vagy emelni kellett, ez hajszálra stimmel. Sok vita volt, mert a könyvtárban nem illett zajoskodni, kivinni meg nem engedték. Pedig nekünk csak az asztal kellett a katalógus nélkül. Akkor később a katalógusasztal fiókjai bentmaradtak a könyvtárban és az asztal maga vihetővé vált. Tehát a költözés egy fontos eleme volt, hogy a katalógusasztalt vihessük magunkkal, hogy a csocsó bajnokságokat legyen hol megrendezni. Egy Commodore 64-es gép már a régi helyen is volt, ment rajta a játék. Két csoport volt: aki szeretett játszani, és aki szerette nézni azt, aki játszik. Én az utóbbiba tartoztam, de kétségtelen, hogy nagy közösségteremtő ereje volt. Később jött az első komolyabb számítógép, már az új helyen. Az bekerült a könyvtárba. Volt egy dühöngőszoba, bordásfallal, meg egy zeneszoba, ami nagyon jó volt, mert lehetett döngetni a zenét. Volt fotólabor, meg fénymásoló. Ezek is átkerültek az új helyre.

Hogy próbált közösséget formálni Hatvani tanár úr?

Ő egyszerűen csak fegyelmet akart. Az hozta magával a többit. Második koromban volt egy nagy beszéde, amikor azt taglalta, hogy nem áll olyan jól a Kollégium diákkör tekintetében, a beszéd közben pedig többször rám nézett. És akkor én magamra vettem és elmentem diákkörözni, pedig úgy gondoltam, hogy csak harmad-negyedévesen szokás. Egy évre rá megint volt egy ilyen beszéde, amikor azt mondta, hogy egyesek már másodéves korukban elmentek diákkörözni. Na, akkor többen odahajoltak hozzám és elmondták, hogy nem kellett volna ilyen

korán. . . Én egyébként oda mentem, ahol szimpatikus volt a vezető: Dombi András. Voltak kollégiumi kirándulások, voltunk a Bükkben, a Börzsönyben. Emlékszem, hogy busszal mentünk, amikor Gresó Ezsébet volt a nevelőtanárunk. De előadások például nem voltak. Én ezt hiányoltam és nagyon tetszik, hogy láttam a honlapon, hogy most vannak. Arra gondolok, amiket a biológusok szerveznek, Biológia Műhely, azt hiszem.

A hagyományok ápolására törekedett valaki?

Találkoztam én régi kollégistákkal, csak azt nem tudom, hogy a Kollégiumban vagy a tanórán. Mert például tanított engem két volt igazgató is, Huhn Péter és Novák Mihály. Meg arra még emlékszem, hogy Grasselly Gyula, szintén volt igazgató, azon döbbsent meg, hogy már nem megy a tarokk. Voltak beszélgetések, aztán később én is tartottam előadást a Kollégiumban, mert Csúri Péter visszahívott.

*Az interjút Varga-Orvos Zoltán készítette 2009-ben Szegeden
Szerkesztette: Nagyillés János*